

Forfatter: Laub, Hieronymus

Titel: BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Laub, Hieronymus (1843-03-25)

Citation: Laub, Hieronymus: "BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Laub, Hieronymus (1843-03-25)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 214.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000135.pdf> (tilgået 02. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Mynster.

Du trofaste Siel! min gamle, min kiæreste Ven!

Jeg kan ikke sige Dig, hvor underlig jeg er tilmode i dette Øieblik, da jeg begynder at skrive et Par Ord til Dig. s. 215 Jeg er fræk og uforskammet — og al min Ærgrelse over mig selv og den Taushed, hvormed jeg har modtaget alle Dine Gaver, ligefra den allerførste ebraiske Afhandling til den sidste Skoletale og Psalmerne, kan ikke komme til Orde for den fulde Vished: „Han kiender mig dog! han er sikker paa mig, og veed, at jeg er Hans, om jeg end til min Død vedblev at være taus, som en Steen“! Ja, kiæreste Mynster! Du troer mig, uden at jeg behøver at sige det, at der er Ingen af alle mine fraværende Venner, som jeg saaledes daglig taler med, hører og svarer, og taler om med Luise og Børnene og hvem der er mit Hierte nærmest, som med Dig og om Dig — at Dit hele Liv og vort Samliv staaer for min Siel, fra de første Dage paa Nr. 8 *) til Mødet i Korsøer — den Dag, da jeg følte mig som gienfødt og forynget, der var mig som en Foraarsdag med mild Regn og varmt Soelskin, hvori alle mit Livs Blomster mylrede frem inden i mig. Derfor veed Du ogsaa, at jeg har sørget Eders Hiertesorger med Eder, og søgt Trøst i at tænke paa den stærke Siel, Gud har forundet Dig, og paa den stærke og milde Kiærlighed, Han vil give Magt til at seire over al Bitterhed — at vi Alle af ganske Hierte dele Glæoen — — —

Af de medfølgende Bemærkninger o. s. v. og af Otto's Brev (som han vilde havt mig til at holde tilbage, men som jeg ikke har gjort, da Du veed, at mine Børn ere opdragne — ikke af mig alene — men af Dig selv til at ære Dig med sønlig og datterlig Kiærlighed og Høiagtelse) vil Du see, til hvilke Resultater vi ere komne. Giør nu med dem, hvad Du vil — de ere i de bedste Hænder. Lad kun ikke Nr. 592 blive udeladt for Melodiens Skyld! En ny Melodie giver ikke større Vanskelighed, end en gammel, der ikke er courant — og er end Weyse død, kan vel hans Eftermand, Ludvig Zinck, eller en Anden paa en værdig Maade afhielppe Trangen. Med Hensyn til vor Tids anabaptistiske Bevægelser er det senere faldet mig ind, om det ikke kunde være tienligt for dem, som ere uberørte af disse, at sætte Hiertets Polemik imod Partiets uforstandige Forstands do., og i den Henseende vil jeg erindre Dig om Grundtvigs Psalme, Nr. 3 i Boisens Samling. — Men nu slaae mine Øine mig feil, og jeg maa slutte. I Tømmerup, hos Zeuthens, kunne vi — hvem veed? — maaskee samles til Bispevisitats. At dette ikke er kommet tidligeres. 216afsted, er ikke Otto's Skyld, men min. — Hils saa hierteligt, som mueligt, Din velsignede Kone — og tak hende 1000 Gange, ei alene for den fortræffelige Caffé, jeg nød hos hende i Selskab med Carl Heger, men især fordi hun har lært mig at kiende sig, og takke Gud for Din Lykke. Hils Oehlenschläger, naar Du seer ham, og tak ham for „Dina“, og dersom Du engang kunde fortælle mig, at jeg ikke er reent glemt af Thorvaldsen i de mange, mange Aar, da vilde Du giøre mig en stor Glæde.

14*

Frørup Præstegd., 25de Marts 1843.

I Liv og Død
Din
Laub.